

Els

4

Sherlocks

Jesús Cortés

Dibuixos d'Oriol Malet

Un robatori molt esportiu

En l'aula hi havia un bon aldarull mentre esperàvem el professor de ciències. Uns xarraven, d'altres llançaven projectils de paper, i alguns corrien amunt i avall entre fugides i persecucions. Mentrestant, Gomo, Mati, Wen i jo ens contàvem l'última història de detectius que havíem llegit.

De sobte, algú va fer un crit d'alarma.

–El director! Que ve el director!

–Ei, Sherlocks, el director!

Els nostres companys ens anomenaven Sherlocks perquè sempre teníem el nas clavat en historietes de detectius. I Sherlock Holmes era el nostre detectiu favorit. Més que això: era el millor detectiu de tota

la història dels detectius, el nostre mestre en l'art de la deducció.

En un tres i no res, tots es van llançar a les seues taules i es van quedar en silenci. El director entrà amb pas majestuos. Ferran, el nostre professor de gimnàstica, el seguia amb somriure diabòlic. I quan el nostre professor de gimnàstica somreia així, alguna cosa estava a punt de passar.

Com si foren safates, el director duia uns cofres a les mans. Tenien la grandària d'una caixa de sabates. Eren de fusta i estaven decorats amb làmines de coure. Quan els va deixar damunt de la taula, tots els miràrem amb expectació.

–Benvolguts alumnes de sisé C del col·legi Ausiàs March, heu sigut triats, junt amb la resta dels vostres companys de curs, per a dur a terme una acció solidària.

Estàvem acabats.

–L’Associació per a l’Estudi de la Síndrome d’Apert, una malaltia rara en els xiquets, intenta augmentar els seus fons d’investigació. Amb aquesta finalitat ens ha sol·licitat la celebració d’un torneig de futbol, junt amb el col·legi Tirant lo Blanc del nostre poble veí.

Els aficionats al futbol de la classe, que ja es veien com a estrelles del torneig, reaccionaren bellugant els punys, quasi histèrics. Gomo, al meu costat, es va posar a buscar diamants verds en les mines del seu nas.

–Farem una campanya publicitària –continuà el director–, i els veïns que vinguen a les semifinals i a la final del torneig, entraran en el sorteig de dos passes anuals gratuïts per al nostre poliesportiu, on se celebrarà l’esdeveniment.

–Fran –em va dir Gomo–, nosaltres no sabem jugar al futbol.

Tot seguit, el director agafà els cofres i els mostrà amb magnificència.

–En aquests cofres –va dir–, lliurarem les recaptacions obtingudes i, ehem!, espere tenir l’honor de ser jo, en representació del nostre col·legi vencedor, qui...

Gomo va alçar una mà. Crec que duia un dels seus diamants en la punta del dit.

–I no podem fer un concurs de redaccions? –preguntà.

El grup d’aficionats començà a protestar amb els punys i tot. No era tan mala idea. Jo fins i tot hauria sigut capaç de fer-ne una sobre la fàbrica de rajoles abandonada dels afores del poble. De segur que la meua redacció hauria sigut molt constructiva.

La Fàbrica

En la fàbrica
misteri estava
cosa que no era